

New York Times bestseller sorozat

HATODIK KÖNYV

A KENGURUK FÖLDJÉN

JUDE WATSON

A 39 KULCS

A 39 KULCS

A KENGURUK FÖLDJÉN

JUDE WATSON

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2011

A Főutcai Szabadcsapatnak

J. W.

1. FEJEZET

Amy Cahill a lezúduló víz hangját hallgatta. Ha behunyta a szemét, azt képzelhette, hogy egy trópusi vízesés alatt állt. Pedig csak a reptéri mosdóban bujkált.

Felhúzott lábbal kuporgott a vécén hátizsákját a térdén egyensúlyozva. Vécéket húztak le, csapokat nyitottak meg, és gurulós bőröndök siklottak. Az ausztráliai Sydney repülőtere forgalmas hely volt.

A tömeg jót jelentett. El lehetett tűnni benne. Ha le akarnál rázni valakit az intim szférád védelmében, akkor a reptéri mosdónál jobb helyet keresve sem találnál. Persze csak akkor, ha hajlandó vagy tizenöt percig a vécé tetején kuporogni.

Az „intim szféra védelme”. Néhány héttel ezelőtt ez a kifejezés Amynek csak azt jelentette volna, hogy nem engedi öccsét, Dant beleolvasni a naplójába. De most már sokkal komolyabb dologokat jelentett. Túl komolyakat egy tizennégy éves lány számára.

Amy kikukucskált a fülkéből. Egy csapat tizenéves érkezett, akik franciául csacsogva kezek mostak, és a tükörben nézegették magukat. Amikor a vezetőjük

elkiáltotta magát – „Allons-y!” –, kacarászva és beszélgetve a kijárat felé indultak bőrröndjeikkel.

Eljött az alkalom. Amy kisurrant a fülkéből, és az egyik csinos francia lányra mosolyogva elvegyült közöttük. A mosdóban nagy volt a forgalom, és az ajtóban egy négygyerekes, ausztrál anyukába ütköztek. A mosdóból kilépve Amy a tömeg közepébe furakodott. Ügyelt rá, hogy a csapat mindig közötté és a túlsó kapu között legyen. Amikor a franciák elindultak a csomagjaikért, Amy beugrott egy kávézóba. Onnan kémlelte a folyosót ismerős, vagy éppen ismeretlen, de annál gyanúsabb arcok után kutatva.

Minden a szokásos volt. Ami jelen esetben nem jelentett semmi jót. Ugyanis új életükben mindenki lehetséges fenyegetést jelentett.

Mi a helyzet azzal a szuperdivatos cipőket viselő japán családdal? Vagy azzal a hátizsákos lánnyal és fiúval, akik egyforma „Kiszagollak!”-feliratú pólót viselnek? Vagy a muffint majszoló középkorú hölgygel? Vagy a babakocsit toló anyukával? Vagy a mobilján telefonáló férfival?

Akármelyik az üldözőjük lehetett. Bármelyikük származhatott a Cahill családból. Amy nem hitte volna, hogy saját családneve hallatán a hideg fog futkosni a hátán.

A nagyanya végrendelete óta egyik földrésről a másikra úzték őket... a saját rokonaik. Nagyanyjuk, Grace Cahill választás elé állította a Cahill család mindegyik ágát: vagy csatlakoznak a 39 kulcs utáni

hajszához, hogy a világ urai legyenek... vagy elsétálnak egymillió dollárral. Nem mintha az az egymillió dollár nem lett volna elég kecsegtető Amy és Dan számára, de tudták, hogy nagyanyjuk azt szeretné, hogy beszálljanak a versenybe.

Fogalmuk sem volt róla, mibe ugrottak fejest.

Amy néha elgondolkozott azon, mi volt a legrosszabb ebben az egészben. Nem az, amikor élve akarták őket eltemetni, vagy amikor majdnem a vonat kerekei alatt végezték, sem az, amikor bezárták őket egy múmia kriptájába. Ezek a dolgok megtörténtek vele, és túlélte őket. A legrosszabb az volt, hogy a földkerekség minden embere gyanús lett. Amy és Dan a saját bőrükön tanulták meg, hogy mindenki lehet kém.

Így kell eltölteniük hátralévő életüket? Örökre hátrapillantgatva? Ne akarj megőrizni, mondaná Dan. Bár három évvel fiatalabb volt nála, Amynek gyakran volt szüksége öccse józan eszére és megfigyelőképességére.

Amy tovább sietett.

A repülőtér előtt beszéltek meg találkozót. Moszkvából érkező gépük leszállását követően Amy, Dan és nevelőnőjük, Nellie Gomez, szétváltak. Úgy döntöttek, hogy még a reptéren megszabadulnak a kullancsoktól, mielőtt tovább mennének.

Egy nyomot követve érkeztek Ausztráliába. Oroszországban rájöttek, hogy szüleik álnevekre kiállított ausztrál útlevellel utaztak. Amíg lefelé sétált a

zsúfolt folyosón, Amy a fotóra gondolt, amit Lucian Natalija küldött nekik a szüleikről. Dan és Amy egymás kezéből kapdosták ki, hogy egy pillantást vehessenek a fotóra. Mivel a szülei egy tűzvészben veszítették életüket, mely során egész házuk leégett, csak egyetlen fénykép maradt utánuk, és Dan azt is elvesztette Párizsban.

A fotó elveszettnek hitt emlékfoszlányokat idézett fel benne. Apró dolgok jutottak eszébe. Hogy hogyan ettek „reggelit vacsorára” szombat esténként, vagy hogy az anyja különböző színű filceket hordott a táskájában, hogy a tányéralátétre rajzolgasson, ha elmentek valahová vacsorázni. Vagy hogy alufóliából ékszereket hajtogattak maguknak... és hogy fóliakoronában mentek le vásárolni. Szinte el is felejtette, mennyit viccelődtek az anyjával.

A szülei több mint nyolc évvel ezelőtt ugyanitt jártak, ugyanezen a folyosón mentek végig. *Anyá, apa, csak tudnám, mit kerestetek itt?!*

Amy és Dan ez alkalommal egy kis kitérőt tettek. Semmi nem utalt rá, hogy Ausztráliában kulcsokat találnának. De mindketten tudták, hová utaznak legközelebb, amikor meglátták az útlevelet. Meg sem kellett beszélniük.

Ausztráliában az egyetlen kapcsolat az apjuk unokatestvére, Shepard Trent volt. Mivel az apjukkal együtt nőtt fel, olyan volt, mintha a nagybátyjuk lenne Shep bácsi. Tudták róla, hogy Sydney-ben él. A szülei biztos nem felejtették el meglátogatni,

amikor a városban jártak. Első útjuk valószínűleg hozzá vezetett.

De Shep bácsit nem sikerült elérni. A telefonja ki volt kapcsolva. Nellie levadászott egy címet az Interne-tről, de nem tudhatták, hogy ott lakik-e még.

Amy a találkozóhely felé sietett. Még a repülőn megállapodtak abban, hogy taxi helyett a tömegközlekedést választják. Ha kerülik a feltűnést, könnyen beleolvadhatnak a turisták tömegébe.

– Dobj’ egy ’gurucombot a grillre, Ken!

Amy arca megrándult, a szörnyű ausztrál szleng sértette a fülét. Aztán amikor meglátta öccsét bozótkalapban, terepszínű kabátban és gumikígyóval a nyakán, összehúzta magát.

– Neked feltűnési viselkedésed van?! – sziszegte, és lekapta Dan fejről a kalapot, majd hátizsákjának oldalzsebébe gyömöszölte.

– Mégis, mit csinálhattam volna egy reptéri ajándékboltban?! Vásárolnom kellett *valamit*. Tudtad, hogy Ausztráliában több veszélyes élőlény található, mint bárhol máshol a földön? Nézd ezt a kígyót, úgy hívják, hogy tajpán. A mérge halálos, körülbelül kétezer bárányt megölhetne vele. Ha megcsíp egy tajpánbébi, és nem szállítanak rögtön kórházba, hogy beadhassák az ellenszert, neked kampec. – Dan a biztonság kedvéért szemléltette is. Megszorította a kígyót, majd kidülledt szemmel fuldokolni kezdett: – Arrrgghhhh!

– Csoda történt. Itt vagytok, és nem képtetek – tűnt fel Nellie tudomást sem véve a fuldokló Dan vörös

képéről és kidülledt szeméről. – Én máris imádom ezt a helyet, ti nem? Olyan lamingtont ettem, ami simán veri a csokis fánkot – nyalogatta csokis ujjait.

Utolsó moszkvai estéjükön Nellie egy körömollóval levágta a haját. Hollófekete és platinaszőke tincsei felkiáltójeleként meredeztek. Nellie beletúrt a hajába, nehogy lelapuljon.

Dan rángatózó lábbal elterült a padlón.

– Vettem néhány képeslapot – lépett át Danen, hogy megmutassa Amynek. – Ausztrália gyönyörű! Kíváncsi vagyok, mikor jutunk le a tengerpartra.

Dan felpattant.

– A kékgyűrűs polip! – kiáltott fel. – *Azonnali halál!*

– Van egy busz, ami Sydney belvárosába visz – hajtotta ki Nellie a térképet. – Aztán át kell szállnunk, hogy eljuthassunk a nagybátyátokhoz. Azt hiszem, ez lesz a legjobb útvonal. Már ki is néztem.

– Szuper! – mondta Amy.

– A kacsacsőrű emlős is képes megölni, ha nem vagy elég óvatos. Király ez a hely!

Kisétáltak a vakító ausztrál napsütésbe, és beálltak a buszra várók sorába. Oroszország szürke felhői után jó hatással volt rájuk a lágy szellő és a kék ég.

Nellie az arca elé emelte a macskahordozót:

– 'Napot, cimbora! – búgta ausztrál akcentussal Saladinnak. – Nem sokáig kell várnod az aligátor-teknősdre, ígérem!

Saladin dorombolni kezdett. A busz csikorgó fékkel állt meg előttük. A macskanyávogás megijesztette az előttük álló idősebb hölgyet. A nő megpördült:

– Mi volt ez, aranyom? Valami egzotikus ausztrál madár? – hajolt közel rövidlátón a macskahordozóhoz, miközben a retiküljében zsebkendő után kutatott.

– Csak egy macska – felelte Nellie pironkodva. – Egy nagyon éhes macska.

– Ó, imádom a cicusokat! – mondta, aztán piros bőröndjét maga után húzva elindult a meglődülő sorral.

– Remélem, Shep bácsi nem költözött el. Különben nem tudom, hogyan találjuk meg – sűgta Amy Dannek.

– Hidd el nekem, ha elég sokat lógunk szörfboltokban, előbb-utóbb beleütközünk!

Shep szörfőrült volt. Kiskorukban találkoztak vele utoljára, Amynek halvány emlékei voltak róla, Dannek még annyi sem. Nem jelent meg szüleik hét évvel ezelőtti temetésén sem. Ám Dannek odahaza, Bostonban, volt egy egész képeslapgyűjteménye, amiket Shep bácsi küldött a világ legkülönbözőbb pontjairól, Balitól Ohauig. A képeslapok meglehetősen egyformák voltak: mindegyiken egy nagy hullám látszódott.

Felszálltak a buszra, és csomagjaikat bedugták az ülések alá. A piros bőröndös asszony mögöttük

foglalt helyet. Amikor a busz elindult, kinyitotta térképét.

A térkép Amy fejének csapódott.

– Hopsz! Bocsánat! Most vágtalak fejbe a Kék hegyekkel.

– Semmi baj! Ahhoz képest nem is fáj! – válaszolt Amy.

– Amerikaiak! Tudtam! Olyan barátságosak! Egyszer magam is jártam Kansas Cityben. Micsoda barbecue-t ettem ott! Ti nem kansasiék vagytok véletlenül? Nem? Kár – mondta az asszony, aztán magában motyogva tanulmányozni kezdte a térképet. Néha fejbe vágta vele Amyt, de Amy már fel sem vette.

A belvárosban nagy volt a forgalom, saroktól sarokig araszoltak. Nagy váltás volt ez Oroszország után. Az emberek ruganyos, határozott léptekkel haladtak világos, nyári ruhákban, miközben társaikkal vidáman tereferéltek. Sydney-ben mindenki egészségesnek és boldognak tűnt.

– Nem hiába nevezik Oznak – jegyezte meg Dan. – Olyan, mint a nagy varázsló birodalma.

Nellie a térképen és a különböző megállókon tartotta a szemét. Amy a táblákat nézte.

– Shep nem a Darlinghurstben lakik? – kérdezte Amy.

– Hurst? Az én családnevem nem Hurst, hanem Cahill.

– Te kilencöves tatu! Darlinghurst Sydney egyik negyede.

– Kilencöves tatu megszólítás elfogadva, Hurst le-
tiltva.

Amikor a busz egy újabb megálló felé közeledett,
az asszony feltápászkodott, összecsukta a térképet,
egyik kezével megfogta a bőrröndjét, a másikkal fe-
lējük intett:

– Sziasztok! További jó utat!

– Magának is! – mondta Amy, amikor sziszegve be-
csukódtak az ajtók.

Nellie ismét a térképére nézett.

– Közeledünk Circular Quayhez. Még néhány meg-
álló, és átszállunk.

Amy előrehajolt, hogy belepillantson a térképbe,
de nem érezte nyakában a megszokott súlyt...

– Grace nyaklánc! – kapott erőtlenül Amy a nya-
kához. – Elvesztettem!

– Biztos vagy benne? – nézett az ülésre Nellie.

Amy nem tudott válaszolni. Torkában jókora gom-
bócot érzett, és könnyekkel küszködött. Nem csak egy
egyszerű nyakláncról volt szó, hanem nagymamá-
ja kedvenc nyakékéről. Ha megérintette, olyan volt,
mintha Grace ölelné át, erőt merített belőle, bátor-
ságot.

A busz befordult az egyik sarkon, amíg Amy ré-
mülten a padlón keresgélt:

– Nincs itt!

– Mikor volt a nyakadon utoljára? – kérdezte Nellie.

– Amikor a buszra vártunk – törte a fejét Amy. –
Bedugtam a pólóm alá.

– Nem elvesztetted, hanem ellopták. Még hozzá az a vén szarka volt a tettes! – mondta Nellie.

– Nem hiszem... Olyan kedves volt, csak ütögette a fejem a térképpel, és folyton bocsánatot kért... – Amy szája tátva maradt.

Nellie bólintott.

– Pontosan. Így akarta elterelni a figyelmedet.

Dan a stop gombot kezdte nyomogatni a karfán.

– Gyerünk, és kapjuk el az öreglányt!

2. FEJEZET

Dan hátát csapkodta a hátzszak. Jólesett a futás a repülőgépen elcsörgött több millió óra után. Az egyetlen baj az volt a sok utazással, hogy... *utazni* kellett.

Meg az, hogy nem árulnak Cherry Garcia fagyit a repülőgépen.

Nellie a himbálózó macskaszállítóval, a teletömött hátzszakkal, és a csípőjét verdeső sporttáskával simán hagyta a fiút. Bár úgy tűnt, hogy Nellie csak alszik és nassol egész életében, remek formában volt. Ilyen az, amikor egy kommandós az ember nevelője.

Amikor elértek a buszmegállóhoz, ahol az asszony leszállt, kapkodni kezdték a fejüket, de sehol sem találták. Körülöttük gyalogosok örvénylettek, mindenki mosolygott, nevetgélt és beszélgetett. Egy magas, elegáns nőt vettek észre, aki magas sarkúban egy szép épület felé tipegett. Sehol egyetlen térképet lóbáló asszony.

Dan a bokrok között valami pirosat vett észre. Oda-sietett. A bokorból az idős asszony bőröndjét húzta elő, ami meglepően könnyű volt. Amikor kinyitották, kiderült, hogy üres.

Amy arcán vörös foltok lángoltak, mintha valaki felpofozta volna. Dan tudta, mit jelent ez. Amy megpróbált nem sírni.

– E-e-elhagytam Grace nyakláncát! Nem hiszem el!
– rogyott le az épület lépcsőjére.

– Még előkerülhet – mondta Dan, aki tudta, hogyan érezhet most Amy. Amikor a párizsi alagútban elhagyta szülei fotóját, úgy bőgött, mint egy kisgyerek, méghozzá *nyilvánosan*.

Dan felnézett az épületre, aminek lépcsőjére Amy leroskadt. *Múzeum*, olvasta le a tábláról. Normális esetben csalánkiütést kapott a múzeumoktól, ahová a nővére mindig be akarta vonszolni, de most talán elterelheti vele Amy figyelmét a veszteségről. Amy olyan szaporán pislogta vissza a könnyeit, hogy kisebb szélvést kavart pilláival.

– Hé, nézd csak, egy múzeum! – lelkesedett Dan. – Nem akarsz bemenni?

– Ó... Tényleg egy múzeum – lepődött meg Amy. – Nem azt mondtad, hogy pókok szívják ki a szemed, ha még egyszer beteszed a lábad egybe?

Dan szipogó nővére felé biccentett a fejével, hogy Nellie-t bevonja a tervébe. A nevelőnő bólintott.

– Csak hülyéskedtem! A pókok nem tudják kiszívni az ember szemét! – mondta, de aztán elgondolkozott, és hozzátette: – Bár lehet, hogy az ausztrál pókok képesek rá. Klassz. Különben is, ez az Igazságszolgáltatási és Rendőrségi Múzeum. Biztos jó lesz. Gyere, Amy, nézzük meg! Különben is, lehet, hogy a tettes

ide menekült. Ráadásul rengeteg elolvasni való felirat van bent... – csalogatta Dan.

Nellie nem állt fel a lépcsőről:

– Én itt maradok Saladinnal, macskákat úgyszemint lehet bevinni – mondta, majd felütötte az *Ausztrál szlengszótárt*: – Csak feltolom a napszemcsimet – tette fel a napszemüvegét. – Ha sokáig dekkolok itt, berozsdásodik a lökhárítóm, és fújhatom!

– Nem beszélnél angolul?

– Azt mondtam, gyagyás, hogy siessetek, vagy leharapom a fejete!

– Értettük. Gyere, Amy, biztos lesznek fegyverek is...

– futott fel Dan a lépcsőkön. Amy vánszorogva bár, de követte a fiút.

Miután megvették a belépőket, Dan megállt egy fal előtt, amin bűnözők fotói sorakoztak az 1890-es évektől. Egyikkel sem találkozott volna szívesen az ember egy sötét sikátorban. Szuperklassz volt.

– Amy, ezt hallgasd! Ez az ürge egyszer csak szőrén-szálán eltűnt. Aztán az egyik akváriumi cápa visszaböfögte a *karját*! De Amy már egy bírósági tárgyalótermet tanulmányozott.

Dan előrehajolt, hogy alaposabban szemügyre vehesse Holdfény Kapitány halotti maszkját. Végre egy múzeum, aminek volt értelme.

Amy sehogy sem értette a testvérét. Nincs elég szörnyűség az életükben, még a múzeumban is azt akar látni?!

Amy kiszúrta az elegáns, zöld magas sarkút viselő nőt, aki most a rendőrségi nyilvántartásba vett férfiak fotóit nézegette. Feszülten bámulta a falat. Amy nem látta, mit nézett, de bizonyára roppant érdekes lehetett.

Amikor a nő a retiküljébe nyúlt, Amy felfigyelt a mozdulatra. Ismerős volt neki... Mintha már találkozott volna ezzel az asszonnyal. Pedig Shep bácsin kívül egyetlen ausztrált sem ismert.

De megszokta már, hogy hallgasson az ösztöneire, még akkor is, ha ez ellenkezik a józan ésszel. A nő elindult a folyosón, Amy követte. De mire befordult a sarkon, az asszony eltűnt.

Amy figyelmét egy élethűen berendezett cella keltette fel. Belépett. Milyen hasznos lenne egy ilyen kis kalitka, amikor az öccse kibíráhatatlanná válik (vagyis legalább ötpercenként).

Az ajtó kattánva bezárult mögötte. Amikor megfordult, észrevette a rács túloldaláról rámosolygó asszonyt. Gyönyörű volt. Nagy, borostyánsárga szemmel, csillogó, fekete hajjal, ami lágyan keretezte arcát, a bőre olyan hibátlanul fehér volt, mint egy kínai porcelánbabának.

– Ne ijedj meg! Ez az egyetlen módja, hogy beszélni tudjak veled – mondta angol akcentussal. Hangja mély volt, és krémes, mintha egy kanál joghurtot tartana a szájában. Bizalmasan közelre hajolt:

– Mi, Cahillek szeretünk elmenekülni egymás elől – kacsintott.

Amy szerette volna bokán rúgni magát. Ez a nő egy Cahill volt! Kijáratot keresve körbenézett.

– Mindig ez az aggodalmaskodás – mondta továbbra is mosolyogva a nő. – Hiányzik belőled a magabiztosság, ahogy Grace mindig mondogatta.

Mintha kést forgattak volna meg a szívében, amikor ezeket a szavakat meghallotta. Felkapta a fejét:

– A nagy-nagy-nagymamámat hagyja ki ebből! Azt sem tudom, ki maga!

A nő oldalra döntötte a fejét, és szeretetteljes mosollyal Amy arcát nézte.

– Ah, micsoda fejedelmi arcél! Hasonlítasz Grace-re. Én Isabel Kabra vagyok.

– Ian és Natalie anyja?

A nő bólintott.

– Megpróbáltam kimaradni a 39 kulcs utáni hajszából, és szerettem volna, ha a gyermekeim is kimaradnak belőle, de sajnos... – vont a meg egy elegáns mozdulattal a vállát. – Ők inkább az apjukra hallgattak. De a dolgok kezdenek kicsúszni a kezük közül. Közbe kellett lépnem. Így hát követtem őket ide.

– Sydney-ben vannak? – lepődött meg Amy a rossz hírhallatán.

– Most jelentkeztek be az Observatory Hotelbe. Natalie talán az ajándék fürdőszereket nézegeti, Ian pedig... rád gondol.

Amy gyűlölte, hogy Ian még most is meg tudta dobogtatni a szívét. Nem mintha elhitte volna, amit az asszony mondott az előbb. A szemét forgatta:

– Ugyan már!

– Elismerem, elég csúnyán viselkedett veled. Tudod, nem szereti kimutatni az érzelmeit. De nekem bevalotta, hogy mennyire csodál téged.

– Lát tollakat a hátamon?!

Isabel Kabra szeme felcsillant.

– Milyen kedves kifejezés! Ian szereti megjátszani magát. A magabiztos külső egy szorongó fiút takar. Az én gyerekeim elég bonyolultak – legyintett manikűrözött kezével. – Azt akartam, hogy maradjanak ki ebből a Cahill-őrültségből. Olyan szép és kellemes életünk volt Londonban. Kocsik, ruhák, magánrepülőgép. Kell ennél több?

– Talán, hogy a világ leghatalmasabb emberei legyenek...

– Elgondolkoztál már azon, vajon mit jelent ez?

Amy elgondolkozott már ezen, de csak sötétben tapogatózott. Olyan valótlannak tűnt az egész, mintha egy filmben vagy egy számítógépes játékban lennének.

– Mi táplálja majd a hatalmatokat? – kérdezte Isabel kedvesen. – És mihez kezdtek majd vele? Úgy értem, valójában – kacagott fel a nő. – Egy tizenégy éves lány, és egy tizenégy éves kölyök lesz a világ ura? Ne kacagtass!

– Tízpontos mutatvány! Megismételné? Mármost azt, hogy ilyen mézesmázos hangon sérteget.

Amy el sem hitte, hogy ez a nyugodt és cinikus hang az övé.

– Nem sértegetni akarlak – mondta kedvesen Isabel. – Csak realista vagyok. Tényleg azt hiszed, hogy ha megszerzitek a kulcsokat, akkor vége lesz a folyamatos életveszélynek? – Isabel a fejét rázta. – Akkor lesztek csak veszélyben igazán. Elég csak felnyitni a történelemkönyveket, hogy belássátok. Az én gyermekeim csapnivaló tanulók, de te kész tudós vagy, így azt is tudod, hogy minél magasabbra kapaszkodott valaki, annál nagyobbat bukott.

Miért tud ez a nő annyi mindent rólam, míg én semmit róla? – töprengett Amy.

– Kedveltem a szüleidet – mondta Isabel. – Olyan szépek voltak, olyan ígéretesek... Teljesen magam alatt voltam, amikor értesültem a tűzvészről. Ha élénéek, talán minden teljesen más lenne. Talán a Cahillek egy kicsit... civilizáltabbak lennének. De így csak egyetlen esélyünk van, a Lucianek.

Amy felhorkant.

– És most jön a meglepetés: maga egy Lucian.

– Természetesen. Úgy hiszem, hogy a Lucianek alkalmasak arra a leginkább, hogy a világot uralják. A Cahillek legjobb tulajdonságai bennünk ötvöződtek. Született vezetők vagyunk. Globális hálózattal rendelkezünk. De te és a testvéred... ti egyedül vagytok. A szüleitök halottak, Grace nincs közöttük, nincs senki, akire számíthatnátok. Én csak azt szeretném, hogy az a hálóinges kislány, akit a karomban

tartottam annak idején, biztonságban felnőjön. Ha tudnád, hogy... – Isabel elhallgatott.

– Mit?

Léptek hangzottak fel a folyosóról, és a hang irányába kapta a fejét.

– Bízz bennem! – suttogta, és elsietett.

A KULCSVADÁSZAT FOLYTATÓDIK

A tizennégy éves Amy és öccse, Dan most a kenguruk földjére utaznak szüleik nyomait követve. De az utazás szörnyű emlékeket idéz fel Amyben. Olyan szörnyűeket, hogy nem oszthatja meg őket senkivel... még Dannel sem. Szüleik szellemétől kísértve és halálos ellenségeikkel a nyomukban Dan és Amy már azt sem tudja eldönteni, ki a barát, és kitől kell tartaniuk. Vakságuk miatt elkövetnek egy nagy hibát... ami egy titkos barátjuk életébe kerül.

OLVASD ELI

FEJTSO MEG A REJTÉLYT!

TUDD MEG A TITKOT!

Kövesd Amy és Dan Cahillt a világ körüli hajszában, ami a 39 kulcs megszerzéséért folyik!

A HAJSZÁ AZ
1. 2. 3. 4. ÉS 5.
KÖTETBEN
ELKEZDŐDÖTT

